

פרשת כי-תשא

כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְקֻדֵיהֶם וְנִתְּנוּ אִישׁ כִּפָּר נַפְשׁוֹ לַה' בַּפְּקֻדֹת אֹתָם וְלֹא יִהְיֶה בָהֶם נֶגֶף בַּפְּקֻדֹת אֹתָם ... מִחֲצִית הַשֶּׁקֶל תְּרוּמָה לַה'. שמות ל, יב-יג

שאלם תפקדם יהיה נגף, שאין בני אדם נמנים, שאינם דומים זה לזה. שכשם שהקב"ה יחיד בעולמו, כך אדם יחיד בעולמו. וכיצד נתנו להימנות? על ידי שקלים, שנאמר 'הַעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְהַדָּל לֹא יִמְעִיט מִמִּחְצִית הַשֶּׁקֶל לְתַת אֶת תְּרוּמַת ה'...' (שמות ל, ט). יכול כולם שווים הם? והרי נקראו עשיר ודל, ועוד, שאינם דומים זה לזה. תלמוד לומר, 'לְתַת אֶת תְּרוּמַת ה'', שמול המקום שווים הם, וכן נאמר 'אִין חֲכָמָה וְאִין תְּבוּנָה וְאִין עֲצָה לְנִגְדַת ה'' (משלי כא, ל).

בעמידה מול ה' כל בני האדם שווים.

(מתוך ספר מדרשיו של רונן אחיטוב – "צוהר תעשה לתיבה")

שעור פרשת שבוע לאחר התפילה – שפרה אסולין

ימי החול		שבת כי-תשא	
05:16←05:21	זמן תפילין /טלית	17:16	הדלקת נרות
06:00	שחרית א'	17:25	14:00 מנחה
06:45	שחרית ב' (בביה"כ)		שיעור הלכה אקטואלית
08:20	שחרית ג' (בביה"ס)	06:45	שחרית א'
08:59←09:03	סוף זמן ק"ש	08:30	שחרית ב'
13:15	מנחה א' (בחד"א)	17:16	13:30, 12:30 מנחה
17:25	מנחה וערבית	14:00	מנחה (בני-עקיבא)
17:41←17:37	שקיעה	17:36	לימוד "מדור לדור"
20:10	ערבית	18:12	צאת השבת

אחות תורנית: חגית קאופמן

שבת
שלום

פרשת כי ת'ע

בשבת שעברה הסבירה גילי את הצורך האנושי בקרשים, במיתרים וביתדות כדי לעבוד את ה'. בפרשת השבוע בני ישראל מראים כמה קל להשתעבד לצורך הזה, כמה קל לקחת אותו לקיצוניות ולהפוך אותו לחזות הכל.

אף על פי שקראתי את הפסוקים האלה פעמים רבות בילדותי, מעולם לא תהיתי על המנגנון הפסיכולוגי הקבוצתי שגורם לכל כך הרבה בני אדם לתת לאהרן את הדברים היקרים ביותר בלי לשאול שאלות. כל שעליו לעשות הוא לבקש, ובני ישראל מתפרקים מכל נזמיהם. "ויאמר אלהם אהרן, פרוקו נזמי הנהב אשר באזני נשיכם בנשיכם ובנתיכם וקביאו אלי: ויתפרקו כל-העם את-נזמי הנהב אשר באזניהם, וקביאו אל-אהרן." (פרק לב ב-ג) המקבילה העכשווית לכך היא אולי הקלות שבה אנשים מוכנים לוותר על הדבר החשוב ביותר להם – הפרטיות. ברשתות החברתיות של ימינו אנשים משתפים תמונות וסיפורים אישיים תמורת עגל הזהב הנוכחי – הזכות להיות חלק ממשוה גדול מאיתנו. להתלכד מרצון סביב איזו מדורת שבט דמיונית בלי לשאול אם זה טוב או רע לנו.

וכך, לעומת מצוות בניית המשכן המובנות והמפורטות והמגבילות, העגל הוא יצור ספונטי והסגידה לו היא עיוורת. הרצון להיות חלק ממשוה גדול מאיתנו טבעי לבני האדם, כמו הצורך לעגן את עבודת האל בקרשים וביתדות. לעומת הקרשים והיתדות, העגל הוא הפרוזה. חוסר גבולות. העם כבר יודע שעבודת האלוהים יכולה להיות כרוכה במשהו חומרי. מכאן ועד להפיכת החומר למרכז האירוע הדרך היתה קצרה. כמו כן מדובר בעם שעד לא מזמן היה אוסף של עבדים ושפחות, שכל מה שראו סביבם עד עכשיו היה רק עבודה לאל מוחשי, ונוסף על כך הם לא ראו את המנהיג שלהם כבר כמה שבועות. המנגנון שתרם לצורך במשהו מוחשי להתאחד סביבו ולסגוד לו, נעשה רק ברור יותר ויותר. הצורך הזה נכנס לתוך ריק והיתה לו קרקע פורייה לצמוח עליה.

העגל הוא רק סמל. העגל הוא כל מקום שבו מחויבות ונאמנות לרעיון הופכות לסגידה עיוורת שאין לערער עליה. רב יודן בשם רב אסי אמר, "אין לך כל דור ודור, שלא נטל אונקיה אחת של מעשה העגל." ישעיהו ליבוביץ' בספרו **שבע שנים של שיחות על פרשת השבוע** הסביר זאת כך: "...וזאת עלינו להבין כי הביטוי 'פסל וכל תמונה' אינו חל דווקא על עגל הזהב שעשו ישראל, אלא על כל נתון בטבע כגון: עם, ארץ, מולדת, דגל, צבא, רעיון, אדם מסוים וכיוצא בהם, כאשר מעלים אותם לדרגת קדושה." ואילו טשרניחובסקי הבהיר כי העגל הוא ניגודה של חירות הנפש, כשכתב "כי עוד נפשי דרור שואפת, לא מכרתיה לעגל פז."

י'מיה אפרון, בתם fe ראובן וע'נה אפרון - זרה פבאר פבא

הפבא פ'נה -

בליל שבת – עסקנו בשיעור ההלכה בענייני קדיש יתום והתמקדנו ב"קדיש יתומה". סוגיית אמירת הקדיש על ידי נשים אבלות, הולכת ותופסת תאוצה בתקופתנו כחלק ממעורבותן בתפילה בציבור ובענייני בית הכנסת. בתחילה, הבהיר לנו הרב ארי כי אין שום מניעה הלכתית לאשה לומר קדיש ממקומה בעזרת הנשים במניין הכללי. התומכים בגישה זו העלו תקדימים היסטוריים בהם נכנסה אישה לבית המדרש ואמרה קדיש בפני מניין

גברים או מקרים בהם עמדה האבלה בחלקו האחורי של בית הכנסת (במקומות בהם לא היתה עזרת הנשים) ואמרה קדיש לאחר תפילת ערבית. אמירת הקדיש על ידי האבלה וזיכוי הקהל באמירת: "אמן יהא שמיה רבא..." – התקבלה אז בטבעיות גמורה וללא הערות. הרי זהו הרעיון הבסיסי לקיומו של 'קדיש יתום': לתת הזדמנות לאלו אשר אינם יכולים לעבור לפני התיבה לזכות את נשמות קרוביהם שמתו ולקדש את השם. נוסח הקדיש אינו עוסק כלל במוות או בנפטר, אלא מתעלה מעל לחיי היום יום, מסיח את דעתנו מהנושא המרכזי לשמו נתכנסנו ועושה 'זום אאוט' לכיוון אחר לגמרי – גדלותו של הבורא. אולי זהו סודן המרפא של המילים המוזרות בשפה הארמית שחודרות לליבם של מאמינים ולא מאמינים, בזמן שהם מתאמצים לכבד את קרוביהם שנפטרו – קבלת פרופורציות על העולם. לאחר דברי הרב, עלתה גילי ושיתפה את הציבור ברגשותיה ובדקויות אליהן היא שמה לב רק בזמן אמת - כאבלה האומרת קדיש בציבור. חלקים מדבריה מובאים בהמשך העלון.

בשבת – ניסינו בשיעור פרשת השבוע שניתן על ידי הרב, לענות על השאלה: עד כמה היה חשוב מזבח הקטורת מול שאר כלי המשכן? הטיעונים הם לכאן ולכאן. ובכן, הציווי על בניית מזבח הקטורת, מוזכר רק בסוף פרשת "תצווה" רגע לפני שנחתמת רשימת הכלים שהחלה עוד בפרשת תרומה. התחושה המוזרה היא ש'זכרו' במזבח הזהב ששימש לקטורת, רגע לפני סיום, למרות מיקומו החשוב בהיכל - בין המנורה לשולחן. האם העובדה שהוזכר רק ברגע האחרון, מעלה את כבודו או מורידה ממנו? גם כאן הטיעונים הם לכאן ולכאן. מי חשוב יותר הראשון או האחרון? הראשון הפותח, או האחרון המגיח ככוכב לאחר שהכל כבר מוכן לכבודו?...

ביום ראשון - במלאות שנה לפטירתה של מרים זהבי התקיימה אזכרה רבת משתתפים, אחרי בית העלמין הגיעו כל קרובי המשפחה והחברים שהגיעו מרחוק ומבית לחדר האוכל לתפילת מנחה ולארוחת ערב מוקדמת, הכל לפי תכנון זמנים מדוייק. בשעה שש נכנסו כולם למועדון לחבר, שם המתינו כבר חברים רבים, להעלאת זיכרונות על מרים ז"ל. לימוד משניות נערך על ידי נכדתה חנה, ואחריה עלו מעלי הזיכרונות, מחיפה, מבני עקיבא, מתחילת דרכה בסעד וממכלול מעשיה כשכל זה מתובל בשירים שהושרו על ידי נכדותיה שקד וספיר ובני על הקלידים והקהל הצטרף. על המסך רצו כל הזמן, תמונות של מרים ובשלב מסוים הוקרנה גם שיחה אתה על עליית משפחתה לארץ כשהיא ילדה בת שלוש וכל תהליך הקליטה בארץ. היה ערב מרגש, רווי געגועים ונוגע ללב. יהי זכרה של מרים ברוך! – דיווחה: שושנה עברון.

"בבוקרו של יום רביעי, בשמש מחממת של חורף, בפינת השתייה של הגד"ש, שמענו צעקות של שמחה. התברר שאהרן (מיץ) קופר, מבוגרי "צבר" שעובדים בהשקיה בסעד, הציע נישואין לתמר, אחת מהבנות שהגיעו לסעד מנחל עוז, במסגרת הגרעין שתגבר את הצוות בחודשים האחרונים. מזל טוב! מדווחים: צוות הגד"ש. "אחר הצהריים, הוזמנו משפחות 'בנות חוג המוסיקה של כרמלה' - להופעה. הבנות הופיעו בשירים בעברית וביידיש, בניגון במטלופונים ובריקודים. ניכר כי כרמלה משקיעה מאוד בהנחלת אהבת המוסיקה לבנות ואנו מודים לה מאוד ומאחלים שתמשיך עוד שנים רבות בחוג זה". מדווחים: הורי הילדות.

באותו יום רביעי, התקבל דיווח נוסף ומעט מוזר... כמה מעצי הנוי שבסביבת חדר האוכל, החלו להגיב פירות אדומים, עגולים ובוהקים ובתחתיתם מבצבץ לו עלה ירוק. אגרונים מומחה שהוזעק במיוחד מקפריסין והגיע בדחיפות למנחת סעד במטוסו הפרטי! בדק את התופעה וקבע כי את הפירות המוזרים יש לחלק מיד לשמונה חלקים, לשתול אותם כזרעים בערוגות מיוחדות, להשקותם היטב ולבדוק בכל ערב מה יעלה בגורלם. על תוצאות הניסוי נדווח אי"ה בעלונים הבאים...

יורם קימלמן

קטעים מדבריה של גילי זיוון בליל שבת אחרי שיעורו של הרב ארי על קדיש יתומה:

על חוויית אמירת הקדיש שלי.

בו' בניסן, לפני אחד עשר חודשים, נפטר בפתאומיות אבא שלי.

אנחנו חמישה בני משפחה. שלוש בנות ושני בנים. ידעתי שאחיי יגידו קדיש על אבא בכל יום. אחי שגר בשומריה יקפיד כדרכו שלוש פעמים ביום, ואחי המשמש כנספח צבאי בהודו יגיד ככל שיוכל למצוא מניין יהודים לתפילה במסגרת עבודתו.

למרות זאת, עם סיום השבעה (ימים בהם אמרנו קדיש ביחד שלוש פעמים ביום) הרגשתי שאני רוצה להמשיך להגיד קדיש. הפסקת אמירת הקדיש הייתה קשה עבורי. בקדיש הרגשתי שאני ממשיכה להיות עם אבא שלי. בכל פעם שאמרתי קדיש הרגשתי את ידו של אבא שלי נחה על כתפי. יד מחוספסת של חקלאי ותיק, יד חמה של אבא אוהב.

אולם, חשבתי לעצמי האם אוכל לעמוד בדרישה למצוא מניין שלוש פעמים ביום בכל המקומות השונים בהם אני מלמדת? האם טיפול בנכדים המתארחים אצלנו בשבת יאפשר לי להגיע ראשונה למניין לאמירת קדיש?

ובנוסף היה קשה לי להשלים עם העובדה שאני זקוקה למניין **גברים** דווקא, בשביל לקיים מצווה אישית כל כך עבורי. זוהי חוויה מתסכלת עבורי.

בעקבות לימוד והתייעצות עם הרב ליאור מעין צורים ועם הרב ארי, הבנתי שאמירת הקדיש הרבה יותר גמישה מבחינה הלכתית ממה שאנחנו חושבים. גם ביחס לאמירה שלוש פעמים ביום, גם ביחס לאמירה בתפילת נשים, ובודאי נכון הדבר במקרה שלי שיש לי אחים האומרים קדיש על אבי.

וכך, קיבלתי על עצמי לומר בימי ה"שלושים" לפחות קדיש אחד בכול יום בתפילה בציבור, ולאחר מכן עד סוף 11 חודשים לומר קדיש יתומה בתפילות הציבור בשבת.

ההתחלה הייתה מביכה.

הרבה פרפרים בבטן, הפה מתייבש, המילים לא זורמות מהפה ... והחשש יענו אמן או לא? איך תגיב הסביבה?

גיליתי שנשים על פי רוב לא עונות "אמן" ולא "יהא שמייה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא" הן נוכחות נפקדות. הן לא חלק מהציבור המתפלל. כמו שרוב הנשים לא עונות לחזן האומר קדיש כך גם לקדיש יתום אין הן עונות. ולקדיש יתומה – על אחת כמה וכמה. (ואני לא הייתי שונה בעניין זה ...).

לשמחתי זכיתי לעמוד במקביל לרב אסולין שהתחיל לומר קדיש קצת לפניי, ובכל שבת שהוא היה בסעד הייתי רגועה יהיה מי שיגיד קדיש בקול רם ואוכל להצטרף אליו.

אולם זכורני ליל שבת אחד בו הרב דוד לא היה בסעד ואני מוצאת עצמי עומדת לבד באזור המזרחי צפוני של בית כנסת ואף אשה לא עונה לי וקולי נבלע ברעש מעזרת גברים... היה מביך... וכך אט, אט גיליתי שקדיש הוא מעין דיאלוג, שיחה בשניים. יחיד - ציבור, יחיד – ציבור וכך הלאה... אין קדיש בלי מענה מהקהל.

שיתפתי במבוכה כמה מחברותיי ובנותיי ומאותו רגע הן היו אתי, נעמדו לידי וענו אמן צלול וברור.. "יהא שמייה רבא...". המחווה הזו הייתה כל כך מרגשת עבורי. תודה לכן חברותיי. המחווה הזו הדגישה עבורי שוב עד כמה

קולו של היחיד תלוי במעטפת הציבורית ואיזה רעיון נפלא יש באמירת הקדיש שבו כביכול אומרת הקהילה לאבל/ לאבלה – אנחנו איתך. את/ה לא לבד. במענה יש מעין חיבוק ציבורי ותמיכה.

בחודשים האחרונים מאז שהוחלט שכל האבלים אומרים ביחד את הקדיש עברתי לצורך אמירת הקדיש לאזור אחר בבית כנסת, ושוב בלטה לי העובדה כי נשים רבות לא רגילות להשתתף באופן פעיל בקדיש ... ומאידך ההרגשה שאני אומרת קדיש יחד עם קבוצת אבלים גדולה (שלצערי הלכה וגדלה במהלך השנה) כשעניית ה"אמן" נעשית באופן צלול וברור חיזקה את תחושת הנוכחות של האבלים העטופים בקהל, בקהילה.

זו הזדמנות להודות לכל מי שתמך ותמכה, במילה טובה ובמענה אקטיבי ותודה למתפללי המניין של בוקי ובמיוחד לאלי קראוס החזן שנתנו לי אכסניה לקדיש של ערבית עם צאת השבת.

כפי שציין הרב ארי, תפילת הקדיש לא התחברה מלכתחילה עבור האבלים, זוהי תפילה שנאמרה ככל הנראה בסיום לימוד תורה ואי שם במאות הראשונות של האלף השני לספירה היא הפכה למה שאנו מכירים כקדיש יתום.

כך הפך הקדיש הארמי להיות לריטואל לכל מי שעומד פנים אל פנים אל נוכח הכאב והמסתורין של החיים והמוות. באותו רגע בו עומד האדם מול קץ החיים הבלתי נתפס ואין כל אפשרות לביטוי לשוני של האובדן, ממלא הקדיש מקום חשוב עד מאד.

אני מבקשת לצטט מדבריו של יוסקה אחיטוב ז"ל בהקשר זה: "עמידה פנים אל פנים אל מול המוות עשויה לערער לאדם את כל עולמו שלו. כל סולם הערכים כל ההישגים וכל הכישלונות באחת מאבדים את ערכם ואת חשיבותם ועלולים להתמוטט כבנין קלפים. שאלות ותהיות כבדות מנשוא עלולות לטלטל את האבל בשעת אבלו, והוא עלול לאבד כל נקודת אחיזה יציבה. וכאן בא הריטואל ומעניק לו נקודת אחיזה כבאחד מקרנות המזבח. זה סוד כוחו של כל ריטואל, שמעניק לאדם הוראות מדוקדקות מה לעשות ומה לומר בשעה שנשתבשו עליו כל הקואורדינטות המקובלות. כביכול, אינך יחיד. הריטואל, אמירת הקדיש, בין שאר הפעולות שיש לעשותם מציגות מעין פרוגרמה מוכנה, עתיקה. כך עשו וכך עושים דורות רבים. הריטואל פונה אל היחיד הנתון כל כולו באבלו הנורא בשם התרבות, בשם המסורת, בשם ההיסטוריה ובשם הכלל. הוא מעניק למוות הפרטי הנוכח כאן פרספקטיבה רחבה ועמוקה יותר" (יוסף אחיטוב, משבי רוח, יקיר אנגלנדר ואבי שגיא – עורכים, ירושלים, מרכז הרצוג ומכון הרטמן, תשע"ג, עמ' 19)

עבורי, היוו מילות הקדיש, כוח להיאחזות בחיים. [...] אנחנו, בני המשפחה, שנשארנו בעולם שברא אלוהים, ללא האב או האם שאהבנו כל כך, מרגישים שהתמעט זוהרו של העולם, ואנו זקוקים לכוחות למלא אותו מחדש בטוב שנתמעט עם הליכתו של אדם משמעותי שהיטיב עם סביבותיו.

"יתגדל ויתקדש שמה רבא - יתגדל ויתקדש שמו במובן של רישומו בעולם, בעולם הזה, כאן בארץ מתחת לשמים", מנסח ברגישות יוסקה במאמרו הנזכר (שם, עמ' 27) ואני מאמצת את דבריו.

אבא שלי, זוד, או 'מושבניק' כמו שרבים כינו אותו, הגדיל את שמו של הקב"ה בדרך התנהלותו בעולם. הקים ישובים, בנה מאגרי מים, נטע מטעים, עמל למען פיתוח ענף הכותנה בארץ ... והכול עשה ביושר נדיר, בצניעות ונאהבת אדם. אנו ילדיו, כך הרגשתי, שנשארנו בלעדיו, נושאים באחריות את רישומו של בורא העולם בעולמנו יתגדל ויתקדש, או שמא ח"ו הוא יתחלל, בידי אדם. "הקדיש אינו תפילה שעוסקת במוות אלא בחיים, בהמשכיות ובתקווה" שנצליח להגדיל את שמו במעשינו למרות הבור שנפער בליבנו. זו תפילה לעושה השלום במרומיו שיעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן.

סמינר על ערך השלום

ביום חמישי בשעות הצהריים חברו קבוצה מילדי כיתה ט' לקבוצות נבחרות משלל בני שכבת ט' מהקיבוצים הדתיים. כולם נפגשו בקיבוץ מגדל עז – ל"סמינר על ערך השלום" של מחלקת החינוך בתנועת הקיבוץ הדתי. אמנם הקונוטציה הראשונית למילה "שלום" מתקשרת לדעות שמאל ומפלגות מסוימות אך זו בדיוק היתה מטרת הסמינר – להביא בפני הילדים את הדילמה, את הצדדים והמגוון של הדעות בקשר לשלום בכדי לאתגר אותם לבחון את המציאות בעין מורכבת, בהכלת שונות ויכולת להכיר את עצמי בלי לבטל את האחר או להכיר את האחר בלי לפחד שאתבטל בשל כך. הילדים בסמינר, דיברו והקשיבו על השלום כערך עמוק ורחב - ביני לבין עצמי, למשפחתי, לחברי, לעמי ולאחרים מעמי ומתרבויות אחרות.

הסמינר כלל לוח זמנים צפוף מאוד בו עמדו ילדינו באופן מופלא! כמעט כל רגע פנוי מולא לצורך למידה וחווייה נוספת. בין הסדנאות שהם עברו נכללו גם דמיון מודרך על "תקופת השלום", לימוד על "משום דרכי שלום", משחק תחרותי המדמה דיאלוג ושיתוף פעולה תוך נטילת סיכונים ויצירת הסכמים ועוד. בין שאר החוויות הייתה גם חוויה מיוחדת להיפגש עם דוברים ממרכז "שורשים" שבצומת הגוש – הדסה פרומן ושותפה למרכז, אנטואן סאקה – ערבי נוצרי מבית לחם. כל אחד מהם סיפר כיצד סיפור חייו הביא אותו ואותה לעבודה יום יומית על השלום הבין אישי בין ישראלים וערבים. כמו כן הם סיפרו על הכאב האישי ועל ההתגברות עליו למען ערך השלום.

בהמשך הסיור, נפגשנו עם לוחמות מעברים ולוחמי משמר הגבול במחסום ביתר כדי לשמוע על המציאות הקיימת מבחינה ביטחונית, ניסיונות פיגועים, הברחות והקשיים מול אוכלוסייה ערבית וישראלית. נשאר בנו רושם חזק בעקבות סיפורים אישיים על מסירות הנפש שהפגינו הלוחמות והלוחמים ששומרים עלינו.

לאחר מכן עשינו סיור במתחם המסחרי בצומת הגוש שם ניסינו לפגוש אוכלוסייה ערבית וישראלית בקניות לקראת שבת, אך נוכחנו לגלות כי האוכלוסייה הערבית נעדרת מהחנויות באופן יחסי עקב ההידוק על מעברים חופשיים מטעמי שמירה על בטחון הישראלים. שיחות רבות נרקמו במעברי חנות "רמי לוי" עם מוכרים ומוכרות ערבים, בהן שמענו על הרצון העז שלהם לחיות ולעבוד עם האוכלוסייה הישראלית, על הקשרים הטובים שלהם עימנו בחנות עצמה ועל היתרונות הרבים בחיים משותפים עם הישראלים. לאחר מכן המשכנו לסיור ב"בית הדסה" וחזינו בהקרנת מיצג אור-קולי חווייתי מאוד. את הסיור בישוב היהודי בחברון, ערך נועם ארנון – דובר הישוב. שמענו ממנו את דעתו בנושא השלום ועל האופק לשתי האוכלוסיות החיות בצמידות בעיר האבות. דעתו הביעה עוד גוון חשוב בפני הנערות והנערים. המיצג האור-קולי עסק בקשר שלנו כיום לאבות, למערת המכפלה ולעיר חברון בצירוף עובדות היסטוריות מומחשות – "לגעת בנצח" היה שמו, ולא בכדי.

חזרנו להתארגן לשבת, התפללנו ואכלנו, שרנו שירי שבת והמשכנו בשיחות וביחידות העיון בקבוצות. בבוקר השכמנו קום לתפילה במדרשת "מגדל עז" או במניין בגבעת "עוז וגאון" לזכר שלושת הנערים שנחטפו ונרצחו. במהלך השבת המשכנו ביחידות העיוניות סיכמנו אותה בהבדלה עם כלי נגינה ונפרדנו לשלום מהחברים החדשים שהכרנו.

הסמינר סוכם בקולות מגוונים אך כולם הסכימו שפגשו דעות שונות ומגוונות והכירו את האחר מהם. בנוסף כולם הסכימו שהמילה "שלום" הפכה לעמוקה יותר, עם משמעויות רבות ורלוונטיות לשלל מעגלי החיים שלנו. בתפילה ל: "השם עוז לעמו ייתן, השם יברך את עמו בשלום".

נ"ר - מדריך החטיבה

צ' התפילה בהית הכנסת

שמעתי מפי הרב מוצפי לאי"ט, בעניין תפילת: "אנא בכח גדולת ימינך", שהיא תפילה חשובה ביותר ויש לדייק מאד באמירתה.

איני יודעת אם בסעד הכל אומרים אותה, אני מניחה שחלק מהציבור אכן אומר, כיוון שהחזן עושה הפסקה קלה אחרי "מזמור לדוד".

אני עצמי אומרת אותה במהירות, אך איני מצליחה לומר אותה לפני שמתחילים "לכה דודי".

שאלתי פעם את אחד החזנים הצעירים והחביבים שלנו (שתמיד שרים את מזמור "ה' מלך גאות לבש" שאף הוא מזמור מעורר ותענוג לשמוע את הקהל שר אותו), מדוע אינו מאפשר מספיק זמן כדי לומר את "אנא בכח"? תשובתו היתה: "כיוון שלא כל הציבור אומר אותה"...

לדעתי, יש פתרון, כפי ששמעתי בכמה בתי כנסת כשביקרתי אצל משפחתי: בכל מקום בלי יוצא מהכלל – הציבור מתחיל לשיר "אנא בכח", כמו שאצלנו ברור שאת "מזמור לדוד" – שלפני "אנא בכח" – שרים כולם יחד, מבלי לחכות לחזן שיתחיל. אני מקווה שבמשך הזמן כך יהיה גם אצלנו.

דבר נוסף שברצוני להעיר למספר חברים הנוהגים לסיים בקול את קטע התפילה, עוד בטרם סיים החזן. דבר זה עלול לגרום לחזן לחשוב שעליו להזדרז ולסיים אף הוא, (שלא לדבר על חוסר ההתחשבות בכלל הציבור). אודה מאד אם מי שמתפללים מהר – יסיימו את תפילתם בשקט.

יהודית אוסנלון

לְהַבִּיחַ וּלְאַחֵס בְּרֵט וּלְכַלּוֹת הַמַּשְׁפָּחָה

מִלֵּא טוֹב לְהוֹלִידָת הַנְּכֵדָה

בֵּית לְחַיִּית וּלְעָרְנָן בְּרֵט-יִשְׂרָאֵל, נִינְה לְנַחְמָה יִשְׂרָאֵל

בְּרַכַּת מִלֵּא טוֹב לְהַדְסָה וּלְחַנֵּן אֶלְזָן וּלְמִיכָל וּלְבָנֵי אַחִיטוֹב

לְנִישׁוֹאִי: יוֹחַנָן - בֵּן לְתַמִּי וּלְיִרְמִיָּהוּ בֵּן שְׁלֹמֹה וְאַסְתֵּר - בֵּית לְצִבְיָה וּלְיֹאֵשׁ הַרְפֵּז

שֶׁתִּזְכְּוּ לְהַרְבֵּה שֶׁמְחָה וְנַחְתִּי!

מחסן התחפושות

לקראת פורים הבא עלינו לטובה ולשמחה, ייפתח מחסן התחפושות, השוכן במקלט שליד בית חנן קסלר.

ראשית, הערה/בקשה כללית וחשובה –

מחסן התחפושות שמור ומסודר, ומושקעים זמן ומאמצים על מנת לטפח אותו, לכן הכניסה אל המחסן נעשית רק בנוכחותי. לא ניתן להיענות לכל בקשה אישית ולא אפשרי לאשר כניסה ללא ליווי. אני עושה מאמצים לפתוח את המקום במספר מועדים מגוונים לרווחת כולם. בבקשה, אל תעמידו אותי במצבים לא נעימים והגיעו בשעות שנקבעו.

- מחסן התחפושות ייפתח לפני פורים וניתן להגיע ולשאול תחפושות.
- כאמור - הכניסה למחסן התחפושות בליווי שחר בלבד. יש להגיע בשעות היעודות.
- ילדים עד כיתה ו' יגיעו עם הוריהם. ילדים שיגיעו ללא ליווי – לא יורשו להיכנס.
- תחפושות שנלקחו יוחזרו שלמות ונקיות עד שבועיים אחרי הפורים (מניסיון של השנים האחרונות עולה שיש כאלו שלא מחזירים, על אף התזכורות והבקשות. ולכן נאלץ להטיל קנסות בגין איחורים או על תחפושות שלא הושבו). מועדי ההחזרה יפורסמו לאחר פורים.
- ישנן מגוון תחפושות ילדים ופעוטים במצב מצוין וחלקן אף חדשות! כדאי לבוא לפני שקונים...
- נשמח לקבל תחפושות ואביזרים חדשים (תכשיטים, משקפיים, פאות, כובעים, חגורות, עניבות, ארנקים וכו') – נא לתאם עם שחר (מחוץ למחסן אין מקום להניח דברים, נבקש שלא להשאיר שם שקיות - הן נרטבות ותכולתן נהרסת).

מועדי פתיחת מחסן התחפושות – פורים תשע"ו:

- מוצ"ש פרי' כי תשא, י"ח אדר א', 30: 21-30: 20.
- מוצ"ש פרי' ויקהל, כ"ה אדר א', 30: 21-30: 20.
- יום רביעי, כ"ט אדר א', 30: 17-15: 16.
- יום שלישי, ה' אדר ב', 30: 17-15: 16.
- מוצ"ש פרי' ויקרא (שבת זכור), ט' אדר ב', 30: 21-30: 20.
- יום שלישי, י"ב אדר, 30: 16-15: 15.

בברכת פורים שמח! – וצאת תרבות ואחר סימט

הודעות מווצרת ח'ינוך

1. השבת, פרשת כי-תשא, לא תתקיים פעילות בסניף בני עקיבא.
2. בשבוע הקרוב אינני נמצא, בעניינים דחופים ניתן לפנות לאפרת שלומי.

דני סמואל

חטיבת הביניים - חידון תנ"ך - תשע"ו

מקורות: יחזקאל

בשבוע שעבר התקיים בחדר האוכל, חידון התנ"ך השנתי של חטיבת הביניים.

חידון התנ"ך הוא פרויקט של ממש ואנו עוסקים בו חודש שלם. שיאו, במעמד הגמר ובו מתמודדים שלושה נציגים מכל כיתה. השנה התקיים החידון על הספרים – בראשית, יהושע, שופטים ויונה.

בחידון זכינו לייצוג מכובד של ילדי קבוץ סעד – מכתות ט': סיני לזר ואורי דדון (משפחתון), מכתה ח' שלוש הנציגות היו מסעד - אוריה סט, רוני אש ותומר שולץ ומכתות ז – שבות לזר, נעם ג'קסון ואליה אמיתי-בנס של מירי ומיכי ונכדס של שושנה וראובן עברון. גם בצוות השיפוט זכינו לייצוג ע"י השופטים - גדי סמואל ושקמה כספי יניב ועל כולם ניצחה המנחה של הערב- רונית ברט. בחידון התמודדו התלמידים עם שאלות מאתגרות ומגוונות, תוך צפיה במצגות וסרטונים, שאיתגרו גם את לומדי התנ"ך הוותיקים שישבו בקהל (שאלות לדוגמא מופיעות בהמשך).

בסיום הערב, לאחר קרב מותח, הוכתרו הזוכים. בחידון האישי זכה אליה אמיתי בתואר "חתן התנ"ך של בית הספר". בחידון הכיתתי זכו נציגות כיתה ח' על חודן של שתי נקודות עודפות על בני כיתה ז'. יישר כוח גדול לכל צוות מורי החטיבה ובמיוחד לתלמידים המתמודדים. שנזכה לא רק ללמוד אלא גם להפנים ולעשות.

מיהו האדם שמקום מגוריו היה בהדש נפתלי?

מי אמר: "זכרני נא וחזקני נא". מי אמר למי: "הכר נא" ומי אמרו למי "הראנו נא את מבוא העיר"?

באיזה הקשר נזכר לפיד אש בספר בראשית?

הסרט: "אנא לא תשאלו"

תקציר: כבר בפגישתם השנייה לקחה אמירה את מיכאל אל המטפל שלה, כדי שיסביר לו על מצבה הנפשי. מיכאל לא נבהל. היום יש להם ארבעה ילדים והם חיים על הקצה. מיכאל מכיר היטב את הדרך אל חדר המיון ואל המחלקה הפסיכיאטרית.

אמירה מחליטה להפסיק להסתיר את מחלת הנפש שלה ("הפרעת אישיות גבולית") ולחשוף את מצבה בפני הקהילה. כאישה דתיה, היא מוצאת גם שהמגבלות ההלכתיות מקשות עליה, מה שדוחף אותה ללכת וללמוד כדי לקדם שינוי תודעה ביחסם של הרבנים ופוסקי ההלכה אל המתמודדים עם מצוקות נפשיות.

הסרט מלווה את אמירה במאבק הדרמטי להישאר בחיים, לגדל את הילדים ולבחון את השאלה – מה זה בעצם להיות נורמלי?

מוזמנים לצפייה משותפת בסרט ולפגישה עם: אמירה רענן תושבת ראש צורים והרב ורדי (במאי הסרט, רב 'מעלה' ורב קהילת ראש צורים) שישתפו אותנו ברקע ליצירת הסרט, בזילמות שהנושא מעלה ליחיד ולקהילה. מנסינום של אחרים – זהו ערב קהילתי מטלטל ומשמעותי! כדאי להתאמץ ולהגיע!

יום ראשון יט' אדר א' 28.2.16 בשעה 20:30 בחדר האוכל הימני (ולא במועדון כמופיע בפרסומים האחרים).

מבט על פני

לציבור החברים - שלום רב.

גזר על קצה המזלג.

חלפו כבר למעלה משישה שבועות, מאז התחלנו להריץ את מפעל הגזר החדש, ראשית על מנת לבחון את המערכות השונות בעבודה, ולתקן ולשפר את הנדרש, ולאחר מכן באופן מסחרי. בתחילה בקצב איטי שמאפשר עדיין התאמות נדרשות, ובהמשך בקצב הולך וגובר, לקראת כניסתנו לעונת השיא, בה המפעל אמור לעבוד שלוש משמרות, בתפוקה גבוהה, שתואמת את צרכי השוק.

כמו תמיד יש נקודות לא מעטות שניתן להתגאות בהן, בכל הקשור לתפקוד המפעל, ויש גם כאלה הדורשות תיקון ושיפור, בבחינת "לו ידענו אז מה שאנחנו יודעים היום... וכן הלאה". יחד עם זאת ניתן בהחלט לומר כי פרויקט בסדר גודל כזה, שבניתו החלה לפני 8 חודשים, וכבר היום פועל בתפוקה של כ- 12-13 טון לשעה, מהווה הישג ובהחלט מגיע לעוסקים בכך יישר כוח.

מיום ליום אנחנו מפנימים יותר, שמדובר במפעל עתיר ידע וטכנולוגיה, והדרך למיצוי היכולות, תלויה בין השאר, במענה טכני מקצועי סביב השעון, ושאחד מהאתגרים העומדים בפנינו הוא לתת את המענה הזה בצורה הטובה והמהירה ביותר. במקביל, מיום ליום אנו משפרים את ביצועי המפעל ואת יכולות חברי הצוות להפעיל את המערך. כתוצאה, עולות ומשתפרות התפוקות השעתיות והיומיות של המפעל, העומדות היום על כ- 75% מהיעד המיטבי שבתכנית. שיפור הדרגתי זה, אפשר לנו להפסיק את התמיכה שקיבלנו במיון ואריזת גזר מן התחנות שבעלומים ואור הנר.

השוק גם הוא מתעורר ויש דרישה לגזר, הן בשוק המקומי, והן בשוק הייצוא. החריג הוא השוק הרוסי, הנמצא בקשיים, וההזמנות ממנו מגיעות עדיין טיפין טיפין. גם רמת המחיר בהחלט טובה, ואנחנו מלאי תקווה שאכן נוכל לעמוד בתוכנית השיווק לעונה זו, עד כמה שניתן במלואה.

בתחום משאבי האנוש, ולמרות התהליך הארוך והממצה שביצענו לאיתור המנהלים, נתקלנו בבעיות שונות, שביגין נאלצנו להיפרד ממנכ"ל תאגיד הגזר, שנבחר אך לפני מספר חודשים. למרות שהיינו תחת הרושם שהפרידה היא בהסכמה, העלה המנכ"ל היוצא טענות אחרות בעניין הזה ואנו פועלים בכלים שונים, לרבות משפטיים על מנת לסיים את הפרשה הכאובה הזאת בצורה הולמת. מאחר ואנחנו בעיצומה של העונה, נענה דני ברט לשמש כממלא מקום זמני, עד לאיתור והשמה של מנהל תאגיד חדש.

הנהלת המשק תקיים בימים הקרובים סיור הערכה והתרשמות במפעל בעת עבודתו. בתום הסיור והלמידה, תדון ההנהלה בתכנית תאגיד הגזר לשנת 2016 שהתעכבה לצאת עד כה.

מיד בהמשך, תערוך הנהלת המשק תהליך ממצה של למידה והפקת לקחים בתחום הפעילות בנושא משאבי האנוש, וזאת על מנת לבחור בהליך מינוי מנכ"ל באופן שייתן סיכוי גבוה ככל שניתן להצלחתו והלוואי שהקב"ה יהיה בעזרנו.

באתר [elfa.com](http://www.elfa.com), חלופ